

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 730/06
12.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Михаила Рулића, Николе Станојевића и Војимира Цвијовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж I. 2648/05 од 7.12.2005. године, у седници већа одржаној 12.9.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду ГжI.2648/05 од 7.12.2005. године.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П1-572/04 од 1.3.2005. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се као незаконита поништи одлука туженог - решење о отказу уговора о раду донето од стране в.д. генералног директора туженог К-20/98, Х-2/2-3 МПРВ од 14.6.2004. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове и радне задатке које је обављао по уговору о раду. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Окружног суда у Београду ГжI.2648/05 од 7.12.2005. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду П1.бр.572/04 од 1.3.2005. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399.у вези члана 491. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање друге битне повреде.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог на пословима возача у погону ВВ. Решењем директора К-20/98 од 14.6.2004. године, тужиоцу је отказан уговор о раду бр. 2/372 од 24.2.2003. године, зато што је дана 26.3.2004. године одбио да финансијској контроли покаже своје финансијско задужење, чиме је извршио повреду радне обавезе из члана 101. став 1. тачка 3. Закона о раду у вези тачке 14. под 3. Уговора о раду. Дана 10.3.2004. године, тужиоцу је утврђен мањак у финансијском задужењу у износу од 4.800,00 динара, па је упозорен 7.4.2004.године, да ће му се отказати уговор о раду ако у року од 2 месеца од дана извршене повреде радне обавезе изврши исту или сличну повреду радне обавезе. Тужилац је дана 5.5.2004. године саслушан на наводе из упозорења, а синдикату је достављено писмено обавештење ради давања мишљења и потом му је дана 14.6.2004. године отказан уговор о раду.

На овако утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца одбили као неоснован.

С обзиром да је у поступку је утврђено да је тужилац писмено упозорен дана 7.4.2004.године да је извршио повреду радне обавезе због које му се може отказати уговор о раду, јер је имао мањак у финансијском задужењу у износу од 4.800,00 динара, као и да је у року од 2 месеца од дана извршене повреде радне обавезе поново извршио сличну повреду на начин што је одбио да Финансијској контроли покаже своје финансијско задужење, чиме је учинио повреду радне обавезе предвиђене чланом 101. став 1. тачка 3. Закона о раду у вези члана 14. став 3. Уговора о раду, па су се стекли услови да му се откаже уговор о раду. Тужиоцу је у смислу члана 101. став 2. Закона о раду достављено писмено упозорење о постојању разлога за доношење решења о отказу уговора о раду, а у смислу члана 104. став 3. Закона о раду о учињеној повреди обавештен је и надлежни синдикат. Стога су нижестепени судови правилно закључили да је побијана одлука туженог законита и правилном применом материјалног права одбили тужиоцев тужбени захтев.

Неосновано се ревизијом указује да упозорење упућено тужиоцу није садржало елементе предвиђене Законом о раду што оспорено решење чини незаконитим, јер наведени Закон у члану 101. став 2. обавезује послодавца да запосленог упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду, при чему не прописује форму упозорења. Суштина постојања упозорења је да се раднику омогући право на одбрану и да се изјасни о учињеној повреди, што је у конкретном случају свакако и учињено јер је тужилац у два наврата давао писмену изјаву о учињеној повреди.

Како осталим ревизијским наводима објашњава да финансијско задужење није показао због страха за своју и општу безбедност у аутобусу пуном путника, тужилац напада утврђено чињенично стање које се ревизијом не може побијати у смислу члана 398. став 2. ЗПП-а, то су они ирелевантни.

Правилно су нижестепени судови одлучили о трошковима парничног поступка у смислу члана 149. став 1. ЗПП-а.

На основу члана 405. став 1. у вези члана 491. став 1.ЗПП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз